

Glæde vilde være med til en Formue- og Indtægtskat ogsaa under det provisoriske System. Det ærede Medlem, eller i alt Fald det ærede Medlems Venner ere jo selv gaaede med til en ny Skat under det provisoriske System, nemlig Afkatten. Det viste sig den Gang, at der ikke var noget i Vejen derfor, men at man meget godt kunde inlade sig paa ny Statter under dette System, naar man samtidig kunde faa en tilsvarende Reduktion af andre Statter og ellers opnaa Fordele derved. For at være frit stillet i den Henseende behøvede man altsaa ikke Forliget. — Det glædede mig at høre, at boade det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds (Neergaard) og det ærede Medlem fra Stege (Bojssen) udtale, at Forhandlingen for Fremtiden vilde blive ført noget mere i Dagens Lys, end den var bleven ført under den uregelmæssige Periode. Naar det ærede Medlem fra Stege mente, at jeg skulde have antydet, at den tidligere Forhandlingsmaade havde været illoyal, lægger han modsætningsvis mere ind i mine Ord, end der laa i dem. Jeg sagde kun, at jeg haabede, at man i Fremtiden vilde føre en loyal og aaben Forhandling, og Modsetningen dertil er alene det, som han selv nævnte: en forbeholden og hemmelighedsfuld Forhandling. Begge de to ærede Medlemmer mente imidlertid, at private Underhandlinger og private Aftaler dog ikke helt kunde undværes. Jeg er ganske uenig med dem deri. Jeg mener, at der er ikke det mindste i Vejen for, at alle Sager ville kunne føres igennem ved en aaben Forhandling i Salene. — jeg taler her om begge Ting — i Udvalgene og eventuelt i Hællensudvalgene. Men, sagde det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds, naar det var saa galt med de private Underhandlinger, hvorfor havde jeg da ikke tidligere protesteret derimod? Dertil maa jeg først sige til det ærede Medlem, at jeg udtrykkelig fremhævede, at jeg kunde forstaa, at man under de uregelmæssige Tilstande benyttede uregelmæssige Midler og Beje. Altsaa, jeg havde ikke nogen principiel Indvending at gøre imod, at man under uregelmæssige Tilstande havde benyttet disse uregelmæssige Forhandlingsveje, men jeg mente samtidig, at da det nu hed sig, at vi vare komne ind i regelmæssige Tilstande, burde man ogsaa paa det Omraade gaa regelmæssig til Værks. Men for øvrigt vil jeg dog sige, at det er dog vel meget forlangt af en Rekrut, der kommer lige ind fra Landet, at han skal lære de gamle Høns, hvorledes de skulle lægge deres Eg, at man skal straks forlange, at han skal være den kloge af dem alle. Selv om jeg altsaa havde haft en eller anden

Ante, vilde jeg dog rimeligvis have set Tiden an et Stykke Tid, inden jeg begyndte at tale og protestere. Jeg nævnedes jo for øvrigt, da jeg havde Ordet i Tirsdags, at det stundom havde vist sig allerede i uregelmæssige Tider, at den Forhandlingsmaade ikke var saa overordentlig formaalstjenlig alle Tider. Jeg skal nævne et Par Tilfælde. De er indre alle, at for et Par Aars Tid siden fremkom der fra det ærede Medlem fra Stege (Bojssen) et Lovforslag om Forsvar ved Krigsretter. Det blev den Gang fra flere Sider i denne Sag gjort gældende, at det var egentlig ikke det, man trængte til, men derimod en Appellinstans. Dette afviste det ærede Medlem med den Bemærkning, at det var noget, der slet ikke kunde lade sig gennemføre. Man maatte altsaa gaa ud fra, efter den Stilling, det ærede Medlem havde, at der i det andet Ting vilde møde Vanskeligheder for Gennemførelsen af en saadan Appellinstans. Da Sagen imidlertid kom op i det andet Ting, viste det sig, at et fremragende Medlem af det Ting, der særlig efter sin Stilling maatte forstaa sig paa en saadan Sag, fremhævede, ganske vist i saa lempelige Udtryk som muligt, at det var ikke det, vi trængte til, men det, man skulde have lagt Vægt paa, var en Appellinstans. Naar, siden den Tid har Sagen hvilet, jeg har ikke set, at den er mellem de Reformere, som skulle for denne Gang. Jeg anfører kun dette for at vise, hvorledes man undertiden ad de private Underhandlinger Vej kan vise sig at være urigtig underrettet om, hvordan Stemningen er. Et andet Tilfælde finder jeg ved Behandlingen af den personlige Kommuneskat. Der har tidligere været den almindelige Opfattelse inden for Venstre, at det, man maatte komme til, var, at Skat for Personer, der ikke havde deres Ophold men derimod deres Næring i en Kommune, burde fastsættes af Næringskommunen. Men den Gang, da denne Sag var for her for første Gang i min Tid, i Efteraaret 1892, hed det sig ad de private Underhandlinger Vej, at det kunde ikke lade sig gøre, det vilde Landstinget aldrig i Evighed gaa med til; Landstinget vilde bestemt holde paa, at Opholdskommunen skulde bestemme Skatten ogsaa for den Næring, der drives uden for Opholdskommunen, og paa det levede vi saa i samfulde 2 Samlinger. Da Sagen imidlertid kom op i Landstinget i Slutningen af forrige Samling, og der der var nedsat Udvalg om den, og dette havde afgivet Beretning, erfarede jeg til min Forstrækkelse, at jeg havde levet paa en Fejltagelse. I dette Udvalg sagdes det nemlig, var der Flertal